

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.378 van 29 september 2015
in de zaak A. 213.883/X-15.994.**

In zake : 1. Bruno INDEKEU
 2. Nathalie METZMEYER
 woonplaats kiezend te 3000 Leuven
 Schapenstraat 7 a

tegen :

de STAD LOMMEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Mertens
kantoor houdend te 3580 Beringen
Paalsesteenweg 81
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 september 2014, strekt tot de nietigverklaring van “ het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Lommel dd. 12.08.2014, waarbij een aanvraag tot [het] bouwen van een appartementen[complex] met ondergrondse parkeergarage wordt geweigerd”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van

23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 september 2015.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joris Gebruers, die *loco* advocaat Cies Gysen verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Rechtsmacht

Standpunt van de partijen

3. Volgens de verwerende partij is de Raad van State zonder rechtsmacht omdat, gelet op artikel 4.8.2, eerste lid, 1°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), enkel de Raad voor Vergunningsbetwistingen bevoegd is om zich uit te spreken over vernietigingsberoepen tegen vergunningsbeslissingen over stedenbouwkundige vergunningsaanvragen.

4. Verzoekers betwisten dat onder verwijzing naar de gewijzigde artikelen 11*bis* en 16 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State (hierna: RvS-wet):

“indien een rechtszoekende n.a.v. een stedenbouwkundige weigeringsbeslissing bij [de Raad van State] om vernietiging van die weigering verzoekt, en gelijktijdig een vordering tot schadevergoeding aankondigt, (zoals in casu het geval is; zie *in fine* van het oorspronkelijk verzoekschrift) herneemt [de] Raad haar volle rechtsmacht (ten nadele van de Raad voor Vergunningsbetwistingen). In een aantal gevallen (art. 16 RvS.-wet) heeft [de] Raad immers volle rechtsmacht.”

Beoordeling

5. Overeenkomstig artikel 14, § 1, RvS-wet doet de afdeling Bestuursrechtspraak uitspraak over de beroepen tot nietigverklaring, ingesteld tegen de akten en reglementen van onder meer de onderscheiden administratieve overheden.

Die algemene bevoegdheid van de Raad van State is evenwel niet zonder uitzonderingen, zoals bijvoorbeeld volgt uit artikel 4.8.2 VCRO (arrest Grondwettelijk Hof, nr. 8/2011 van 27 januari 2011, B.8.1 e.v.).

6. Dit artikel 4.8.2 VCRO schrijft onder meer voor dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen zich uitspreekt over beroepen die worden ingesteld tegen vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning.

Op grond hiervan is de Raad voor Vergunningsbetwistingen als enige bevoegd om zich over vernietigingsberoepen tegen de vermelde vergunningsbeslissingen uit te spreken en is de bevoegdheid tot kennisneming van dergelijke vernietigingsberoepen aan de rechtsmacht van de Raad van State onttrokken.

Dat geldt noodzakelijk ook voor de kennisneming van vernietigingsberoepen ten aanzien van vergunningsbeslissingen die zelfs nog niet eens in laatste administratieve aanleg genomen zijn maar die aan dergelijke in laatste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissingen voorafgaan.

7. In de plaats dus dat aan de Raad van State de bevoegdheid zou zijn toegewezen om, zoals verzoekers menen, in volle rechtsmacht over hun beroep tegen de bestreden beslissing te oordelen en “daarbij het gehele geschil” te beslechten, is hem de rechtsmacht om van hun vernietigingsberoep kennis te nemen juist ontnomen.

De omstandigheid dat verzoekers gelijktijdig een vordering tot schadevergoeding *ex* artikel 11*bis* RvS-wet, ingevoegd bij wet van 6 januari 2014, hebben aangekondigd, verandert daar niets aan. Het verzoek tot schadevergoeding tot herstel vormt een accessorium van het annulatieberoep en komt maar aan de orde als in het arrest dat uitspraak doet over de gevorderde nietigverklaring een onwettigheid werd vastgesteld.

Het is iets waartoe de Raad van State te dezen niet kan komen omdat hij zonder rechtsmacht is om over het vernietigingsberoep uitspraak te doen.

8. De exceptie is gegrond.

IV. Kosten

9. Er is reden verzoekers in de kosten te verwijzen, inbegrepen een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro ten behoeve van de verwerende partij.

Te vergeefs vragen verzoekers dat bedrag te verminderen vanwege de kennelijke onredelijkheid waarvan de verwerende partij getuigt “zowel in haar weigeringsbesluit als in haar manier van verweer voor [de] Raad”. Als gezien, staat het weigeringsbesluit niet ter beoordeling van de Raad van State en blijkt de door de verwerende partij ingeroepen exceptie gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoekers worden verwezen in de kosten van de vordering tot vernietiging, begroot op het rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die aan de verwerende partij verschuldigd is, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig september 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust.